

quan es tracti del càncer. Benaurat el moment en què això sigui! Però la radioteràpia és una especialitat difícil, en la què les improvisacions són impossibles i fatals. Requereix una preparació especial i a fons en Física i Matemàtiques. Sens ella, el que manegi els Raigs X és un imprudent temerari que empenya, cegament, una arma homicida.

Però el "xarlatà" no s'atura davant res: el franc i el marc estan baixos, un viatge de turista es atractiu. Algun d'ells visita la ciutat X o la capital B, i el "cicerone" li mostra la clínica del cèlebre Dr. J. De vegades arriba a veure'l, a escoltar-lo (en un idioma que no entén) i fins, oh, felicitat suprema! estreny sa mà. Torna a Barcelona, encarrega aparells i un rètol ben gros on afirma que és deixeble de l'escola X, o que segueix la tècnica del Dr. J. I passa el que ha de passar; que causa dos grans mals: un al pacient (aqueixes terribles cremades, aqueixes perforacions d'òrgans, etc.) i l'altre a la ciència, desacreditant un procediment indubtablement eficaç i d'absoluta solvència científica.

A més a més, com que la seva avarícia no té límits, explota el malalt assegurant-li cures fantàstiques, com la de l'hèrnia (històric) o exigint al seu revelador fotogràfic que repassi la prova radiogràfica, dibuixant-hi una ombra que faci creure en l'existència d'un tumor (també rigorosament històric), la desaparició del qual aconseguirà seguint la tècnica del Dr. Z.

Hem de parlar-vos, per últim, dels "inventors". Aquests també ostenten títol acadèmic, s'introdueixen subrepticament a les cases dels malalts, a l'ampar d'algun pobre metge que els serveix de tapadora. L'invent és un preparat especial, la fórmula del qual és secreta. El secret és indispensable. Asseguren que no els mou l'interès material. Són altruistes. Aspiren a aconseguir el "cèlebre premi W" i, si surten amb la seva, quedaran satisfets. Llur presentació és sempre com a víctimes, com a perseguits per la classe mèdica que els té declarada (pobrets! ells que són tan bons nois...) una guerra sens treva.

Són perillosíssims també aquests "xarlatans". El remei secret exerceix una suggestió poderosíssima. El paper de víctima atrau la simpatia... A la bona gent que creu en ells jo els faria llegir el formós capítol de Bainsbridge, de l'obra citada, que titula: "Què s'entén per un assaig lleial". Jo els faria veure el paper hipòcrita que exerceixen per a atraure's llur devoció i simpatia,

els faria comprendre com no hi hauria cap metge de debó que negués el seu laboratori i clínica per a assajar "lleialment" el seu producte, joïós de contribuir a l'esclariment de l'enigma terrible, i orgullós, si l'empresa assolia un èxit, que llur nom anés unit al, llavors universalment cèlebre, del descobridor.

Guardi's el pseudo inventor el secret, però permeti que es facin assaigs a plena llum i amb plena comprovació; no com ara "sotto voce, sibillando" a pas lent i amb moviments de reptil.

Hom endevina la pregunta que acudirà a tots els llavis: Contra tot el dit, què és pot fer?

Molt poc, avui per avui. Les malles de la xarxa són massa amples per a subjectar certa gent. Uns s'en deslliguen, altres les trenquen o corrompen.

La classe mèdica té dos baluards: el Col·legi de Metges i el SINDICAT DE METGES DE CATALUNYA. Aquest darrer, sens força coercitiva, sols pot fer ús de la sanció més grossa per al metge honorable; però la més despreciable, per al que no pot perdre el que no té: honor. En quant al Col·legi de Metges és avui, a Barcelona, una entitat mèdica la Junta de la qual bé pot assenyalar-se com a model. La componen companys per als que tots sentim el més profund agraïment, la més sincera admiració. No en nomeno cap per no ferir modèsties. Ni el premi ni l'amenaça no els han fet desistir de la campanya per al sanejament moral de la classe, la intensitat de la qual no té precedents.

Però mentre no s'ampliï la llei, mentre no sigui considerat "delicte" el que avui és qualificat com a "falta", mentre no sigui possible la constitució de tribunals d'honor professional que puguin llevar l'exercici de la Medicina als que la denigren i deshonren, la lluita és tan desigual que es fa dubtosa la victòria.

Aprofito l'avinentesa que em brinda "El Dia Gráfico" per, des d'aquestes columnes, sollicitar l'apoi de la Premsa. La seva poderosa força pot influir decisivament sobre l'opinió i els poders públics. Amb ella, és possible que aconseguim la transformació de l'estat actual. Evitem que els esparvers, que les aus de presa, es llencin sobre els desgraciats cancerosos, i arrabassarem de la seva voracitat milers de víctimes immolades en ara d'una trinitat constituïda per la ignorància, l'avarícia i la desaprensió.

DR. LLORENÇ G.^a TORNEL

(Traduït de "El Dia Gráfico").